

VREME

VREME 714, 9. septembar 2004.

Prisluškivanje Dejana Milenkovića Bagzija:

Saradnici, advokati i stari drugari

Svaki put kada ga pritesne nezgodnim pitanjima, Milorad Ulemek Legija i njegovi advokati počnu da se vade da kako će, eto, "najvažnije i ključne dokaze" izneti tek na kraju. Tako se polako izduvava onaj propagandni balon od proletos. Ne pomažu ni prateći skandali Legijine medijske logistike, a neki planovi i dogovori, izgleda, propadaju usput. Sve je jasnije da je ovde reč o pukom razvlačenju procesa po svaku cenu, dok se zločin ne banalizuje do apsurd

POSLE HAPŠENJA U ATINI: Dejan Milenković Bagzi

Najbolje što je trust pilećih mozgova iz tima za medijsku podršku Legiji i ostalim zaverenicima optuženim za ubistvo Zorana Đinđića (i još šesnaest ubistava i razne druge zločine) uspeo da smisli preko leta bilo je da "super-ultra-mega-turbo-ekskluzivno-senzacionalno" tempiraju objavljivanje obdukcijskog nalaza i slika za Dušana Duću Spasojevića i Mileta Lukovića Kuma. Dopunska ideja – da se od hapšenja Dejana Milenkovića Bagzija u

Grčkoj napravi slična senzacija tipa "Srbija će progledati kad Bagzi progovori" – izgleda da je propala; o tome malo dalje.

Cela ta priča o "streljanju" Duće i Kuma, na kojoj sada pokušava da profitira i Legija Ulemek, započela je još pre njihove smrti, jednom dezinformacijom objavljenom u "Glasu javnosti" i još nekim novinama 19. marta 2003. Tada je objavljena vest da je Mile Luković Kum uhapšen, ranjen i da se nalazi u bolnici; dan kasnije ta je vest demantovana. Najverovatnije je da je reč bila o namernoj, ciljanoj dezinformaciji sa ciljem da se unese panika među zaverenike; nije to bio jedini takav slučaj: jedna takva dezinformacija iz tih dana dovela je do veoma značajnih priznanja jednog zločinca koji je kasnije postao i svedok-saradnik. Bilo kako bilo, Kosta Čavoški se za to uhvatio i uskoro, 5. maja 2003, u "Glasu javnosti" optužio vlast da je Kuma i Duću držala uhapšene, mučila itd., pa onda ubila i podmetnula ih u Meljak kod Barajeva 27. marta 2003. Demokratska stranka Srbije odmah se uhvatila za tu teoriju i 6. maja 2003. postavila pitanje Vladi na tu temu; Kosta Čavoški ipak je neki autoritet za DSS...

POZIVANJE NA MRTVA USTA: Milorad Luković Legija i obdukcija...

OVERAVANJE: Tako se priča o "streljanju" Duće i Kuma, svakoj razumnoj logici uprkos, razvlači do dana današnjeg – jer bolje nema, a valja pokazati kako je optužnica protiv Legije i ostalih zaverenika "klimava". Legiji Ulemeku svaka je slamka dobra, pa se i on u ponedeljak uhvatio za "streljanje" Duće i Kuma. Što se "turboekskluzivnosti" tiče, NIN je tu priču sa obdukcijским nalazima na sva usta kolportirao još u aprilu i bilo im je uredno odgovoreno (iz sudsko-medicinskih krugova) da su to budalaštine, jer da se samo iz obdukcijskog nalaza ne mogu izvoditi takvi zaključci o "streljanju". Isto je odgovoreno i ove nedelje, iz istih izvora; ali, kad neko neće da čuje – uzaman svaki razuman govor. Po onome što se zna, priča je jednostavna i uobičajeno banalna: policija je do saznanja gde se kriju Duća, Kum i možda još neki došla rutinskim operativnim radom na terenu,

razgovarajući sa stotinama građana. Mesto je opkoljeno 27. marta uveče, a informacije izvidnika iz SAJ-a (Specijalne antiterorističke jedinice MUP-a RS) govore su da je kuća trenutno mirna i da nema znakova života. Ispostaviće se, međutim, da su policajci osmatrali pogrešnu, susednu, kuću. Oko osam uveče policajci iz SAJ-a upadaju u kuću – uz prateću galamu – i shvataju da su u pogrešnoj kući; Duća i Kum, u susednoj kući, shvataju da se nešto događa i kreću da beže; policija se, međutim, već razvila u strelce i počela da opkoljava njihovu kuću. Mrkli je mrak, policajci se oslanjaju na noćne nišane i uređaje za noćno osmatranje. Kum Luković istrčava na glavna vrata kuće i beži kroz voćnjak sa ručnom bombom M-52 u ruci; policajci pucaju i pogađaju ga smrtno u grudni koš. Duća se sa automatskom puškom u ruci pojavljuje iza garaže (izašao je na zadnja vrata kuće) i policajci ga ubijaju odmah. Činjenica je da je Kuma Lukovića neko od policajaca naknadno "overio" hicem iz blizine u slepoočnicu, ali – kažu sudski medicinari – to je bilo nepotrebno, jer su povrede od kojih je pao već bile smrtonosne. Ta naknadna "overa" verovatno je razlog izvesne stidljivosti policije oko te akcije: tek godinu dana po meljačkom incidentu Javnom tužilaštvu dostavljeni su rezultati "parafinske rukavice" Duće Spasojevića; bili su negativni, što znači da nije stigao da opali iz puške, mada je metak bio u cevi.

...Dušana Spasojevića i...

Svaki vatreni okršaj, pogotovo u mraku, haotičan je i nemoguće ga je planirati: stvarni život nije serija "Nikita". I Duća i Kum imali su zasluženu reputaciju hladnokrvnih ubica i zlikovaca; ta je reputacija policiji bila itekako poznata. Da su izašli iz kuće podignutih ruku i bez oružja – danas bi izvesno bili živi. Da je policiji izdata naredba da ih ubiju čim ih vide, to bi se do sada doznalo: suviše je svedoka (uostalom, naredba je bila suprotna: uhvatiti ih žive, čak i po cenu gubitaka u SAJ-u). Isto je i sa slaboumnom teorijom da su Duća i Kum uhapšeni ranije, mučeni, ubijeni i doneti u Meljak: s obzirom na trenutnu vlast i političku klimu, neko bi već odavno

propevao o tome. Legijine priče kako su ljudi iz SAJ-a "solidarni" tek je jevtino vađenje.

...i Mileta Lukovića

PREPIS JEDNOG RAZGOVORA: Ta je priča o "streljanju" Duće i Kuma, dakle još jedan očajnički pokušaj kompromitacije optužnice za ubistvo Zorana Đinđića. Ništa čudno, ideološka doktrina DSS-a jasna je od početka i to spada u nju: nije valjda da Kosta Čavoški laže? Tako je to sa ideološkim doktrinama DSS-a: Rade Bulatović sada je u neprilici jer ne može Voji Koštunici da dokaže kako ga je Vlada DOS-a "prisluškivala", a toliko mu je o tome pričao dok nije postao direktor BIA; sada je u opasnosti da ga proglase za "intriganta". Doktrina je čudo: kao što sada gđa Čolić uvodi kreacionizam umesto evolucionizma, tako se i slučaj građanina Bagzija, Dejana Milenkovića, koristi za dokazivanje doktrine. Ta doktrina glasi da je Momira Gavrilovića Gavru ubio DOS, jer je Gavra "doneo dokumenta u Kabinet", iako nije doneo dokumenta. Samo što je ta operacija sa Bagzijem očigledno krenula krivo; da se podsetimo. Naime, Uprava za borbu protiv organizovanog kriminala (UBPOK) MUP-a Srbije, zahvaljujući tehnicima dobijenoj neposredno pred ubistvo Zorana Đinđića, locirala je Dejana Milenkovića Bagzija u Grčkoj negde u aprilu ove godine. Snimali su sve njegove razgovore i stenograme (prepise) uredno zavodili. Posle jedno mesec dana – negde u maju 2004. – presretnut je jedan od mnogih razgovora advokata Biljane Kajganić i njenog branjenika (u odsustvu) Bagzija Milenkovića. U tom razgovoru adv. Kajganić kaže građaninu Bagziju da je postigla dogovor da on bude svedok-saradnik; da je to "sredila sa starim drugarima"; da je "Jočić odmah pristao", a da je Bulatović (Rade) potvrdio posle konsultacije "gore". Uslov je da Bagzi na sudu kaže kako je on po nalogu Ljubiše Buhe Čumeta organizovao ubistvo Momira Gavrilovića Gavre i da je Gavru ubio onaj neki Teča (za koga policija nikako da dokaže ništa na tu temu, već godinama). Na to Bagzi kaže: "Kako to da kažem, kad nije istina?", a adv. Biljana Kajganić odgovara: "Ma, ko te pita šta je istina?"

Istina je ono što sam se ja dogovorila! Ej, ova dvojica su najmoćniji ljudi u državi, budalo!" Dodaje i da je novi upravnik Centralnog zatvora u toku i da je sve u redu.

Ceo razgovor, uglavnom u tom tonu, snimljen je i prepisan i uredno zaveden u UBPOK-u. Prepis razgovora Boro Banjac, tadašnji načelnik UBPOK-a, sa službenom beleškom šalje premijeru Vojislavu Koštunici, ministru unutrašnjih poslova Draganu Jočiću, ministru pravde Zoranu Stojkoviću, načelniku Javne bezbednosti gen. Miroslavu Miloševiću itd. Sutradan ministar Jočić zove Banjca da ga smeni i da ga upozori da taj razgovor mora ostati tajna, inače... Banjac se na tu temu poverio Sretenu Lukiću; zna se i da je napravio kopije tog razgovora i ostavio ih na više mesta.

Da se podsetimo dalje: u junu Bagzija hapsi solunska policija, na osnovu saradnje sa MUP-om Srbije. Biljana Kajganić prvo je tvrdila da je Bagzi bio krenuo da se preda jugoslovenskom konzulatu u Solunu; šef solunske policije kaže da Bagzi nije imao kod sebe nikakva dokumenta, ali i da je imao veliku količinu gotovog novca (skoro sto ili skoro dvesta hiljada evra, zavisno od izvora; svakako mnogo više od 80 evra, kako se sada tvrdi). Apelacioni sud u Solunu donosi presudu o izručenju, na koju Bagzi reaguje tako što kaže da se neće žaliti i da hoće u Beograd; ovih dana, pak, Biljana Kajganić ipak podnosi žalbu i traži odlaganje izručenja građanina Milenkovića.

DA LI ĆE IMATI PITANJA ZA KOMANDANTA: Zvezdan Jovanović

O DRŽAVNIM POSLOVIMA: Nešto se tu desilo u međuvremenu, inače braniteljka građanina Milenkovića ne bi podnosila tu žalbu, protivnu pred sudom iskazanoj volji svog branjenika... Sva je prilika da će Srbija ostati

uskraćena za epohalna otkrića Dejana Milenkovića Bagzija, nespretnog vozača kamiona kod hale Limes, 21. februara 2003.

U tom i takvom kontekstu – a sve to i te kako ima veze sa meritumom sudskog spora oko ubistva Zorana Đinđića – nastavio je u ponedeljak Milorad Ulemek Legija svoju odbranu pred sudom. I ta je seansa prošla po matrici prethodnih: čim mu postave neko relevantno ili osetljivo pitanje, ili advokati odbrane skoče i traže da se pitanje zabrani – ili objasne kako, eto, "najvažnije i ključne dokaze" čuvaju za kraj, za veliko finale od koga će, kao što je prorečeno još u maju, nebo pasti na Srbiju i od koga će "Srbija progledati", čim joj Legija otvori oči. Sve to sve više liči na onaj film (*U raljama života*) u kome Bata Živojinović u gaćama od leoparda uzaman obećava: "Sa' ću da te karam". U ponedeljak je adv. Srđa Popović, zastupnik porodice Zorana Đinđića, u nekoliko navrata saterao Ulemeka u ćošak svojim pitanjima. Po Legijinim reakcijama sudeći, najviše su ga zasvrbele veze sa pokojnim Željkom Ražnatovićem Arkanom i molbe Srđe Popovića da razjasni svoje tvrdnje o tome da je prodavao "državnu drogu" na Zapad. Izgleda da je Ulemek shvatio da će ga ta izjava od proletos – da je posredovao u prodaji Udbinog heroina iz Komercijalne banke – skupo koštati, pa je preventivno napao Srđu Popovića, jer da ga ovaj proglašava za "moralnog ludaka". Sve je prebacio na "one koji su naredili da se droga prodaje. Ja sam bio samo obični izvršilac"; dodao je i da je trgovina drogom stvar uobičajena za svaku državu, mada nije naveo o kojim konkretnim državama je reč. Treba ovde podsetiti i da je MUP Srbije sproveo ponovnu istragu o pronalasku, transportu i uništavanju tih 660 kilograma heroina i da nema sumnje u to da je droga bila uništena u potpunosti. Kako "Vreme" saznaje iz ozbiljnih izvora, izvesne količine droge bile su prošle kroz ruke Milorada Ulemeka Legije u ta doba, ali to nije bila ta droga zaplenjena u Komercijalnoj banci u ulici Sv. Save; bila je to droga iz rutinskog poslovanja Dušana Duće Spasojevića. Politički gledano, to je sasvim drugi par cipela; krivično-pravno gledano, Legija Ulemek je narko-diler. Hladno je Srđi Popoviću odgovorio da trgovina drogom, neprijavlivanje zločina i korišćenje falsifikovanih pasoša jesu krivična dela, ali se on, Legija, ne oseća krivim za njih.

Ah, da: ni on niti bilo ko iz Jedinice za specijalne operacije nikakve veze nema sa ubistvom Zorana Đinđića i ostalim krivičnim delima za koje ih tuže.

Miloš Vasić